

Ze zeggen dat Zoerselse zomers

Xtine Mässer

Boven de ziel het zinloze fladderen
Van wat nooit was en niet kan zijn en alles is.
Geef me meer wijn, want het leven is niets.

(Fernando Pessoa, 19 november 1935)

ONT-WENNING

Afgekipt als door een vuilniswagen,
met opgedrongen Ensortronies,
gepoot op stoelen
als enigen bereid
onze zieligheid te dragen.

Hier zal ons glas een bodem krijgen,
de fles een kroonkurk van cement.
Hier wordt ons spiegelbeeld
aan diggelen geslagen,
ijdelheid ontrafeld,
baldadig leven uitgebraakt.

Messcherp zullen we ontwaken
en uren, dagen, maanden
prikken op de valven
van onze schaamte.

We zullen onszelf weer baren
uit vuisten van graniet.
En op een dag zullen we
oude schoenen achterlaten,
de deur dichtslaan
en met de moed der wanhoop
nuchtere woorden spellen als
thee met cake, bloemen gieten,
brieven openen en nooit weerom.

BERICHTEN UIT DE BOKAAL

Net als rivieren hebben mensen oevers nodig.

Als uiringen pellen we onszelf.
En van uien schillen komen tranen.
Als ze al willen of kunnen stromen.

Vanavond: vuurwerk in het dorp.
Maar enkel de knallen zijn voor 't koekoeksnest.

Van buiten lijkt het hier wel Club Med of Center Parcs.
Enkel het zwembad missen we.
Zwemmen doen we voorlopig nog in eigen chaos.

Wanneer luwt de storm en krimpen de golven?

Ze zeggen dat Zoerselse zomers lang kunnen uitlopen.
Langer dan je zou vermoeden en dat herfst en winter slechts spinsels zijn
in ons hoofd.
Dus: weg daarmee.
Maar wat blijft er over?
Het leven als een kinderhemdje: kort en vuil?

't Is niet veel soeps, als alle leugens afgelegd, de maskers opgebrand.
Tot op het bot is onze leuze.
Maar wanneer is de bodem van ons glas bereikt?

Na de test-je-vrijheid uitstap van de week, was het vanavond gevaarlijk rijden van het Straatsburgdok naar de sluis van Wijnegem. In onze haast om te genezen, sloegen we enkele verkeerssignalen over en gingen net niet over kop of onder water.

Op sommige dagen is het een troost: de konijnen in het gras, het hertenpark dat ons moet kalmeren maar de smaak heeft van Bambi's tranen toen haar moeder stierf, de ezel Boris waaraan we onze korsten voeren en de eekhoorns in het dennenbos. In het stadspark van Edinburgh eten ze uit je hand.

Misschien komt het nog als je hier maar lang genoeg verblijft.